

Arrest

nr. 282 079 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X en X, en X, die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, op 29 juli 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2021 dient de eerste verzoekende partij, samen met haar twee minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.02.2021 werd ingediend door :

(...)

+ minderjarige kinderen:

(...)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij sedert 2015 onafgebroken in het Rijk is gevestigd en haar leven en dat van haar kinderen hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Echter, we merken op dat betrokkene zich bewust genesteld hebben in illegaal verblijf. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij op 24.06.2016 in het bezit van een visum type C afgegeven door de Duitse diplomatieke autoriteiten in Rabat, de Schengenzone binnenkwam. Betrokkene keerde niet meer terug naar Marokko en diende op 14.03.2016 te A. (...) een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd reeds op 27.06.2016 onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing werd op 12.07.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 24.10.2016 door de politie van A. (...) aangehouden voor winkeldiefstal en illegaal verblijf, waarna haar opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 3 jaar werden betekend. Op 27.01.2017 werd het beroep tegen het inreisverbod verworpen.

Betrokkene gaf geen gevolg aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod en diende nog twee maal gezinshereniging met haar Nederlandse schoonbroer (O.M.E.B.J. (...)), op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen van 06.04.2020 en van 03.09.2020 werden geweigerd op 07.08.2020 en 02.03.2021.

Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat zij en haar kinderen over een legaal verblijf beschikken in België. Zij verwijst hiervoor naar het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van haar aanvraag gezinshereniging met haar schoonbroer (AI). Echter, betrokkene diende te weten dat het AI dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Uit het loutere feit dat betrokkene gedurende een bepaalde periode in het bezit was van een AI kunnen geen rechten geput worden met het oog op verblijf. Betrokkene en haar kinderen zijn op heden niet meer in het bezit van een geldig AI. Betrokkene beroept zich ook op het feit dat zij en haar dochters geen binding of relatie meer zouden hebben met het land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie,

vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van betrokkene's aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers meer dan 30 jaar in Marokko, waar zij geboren en getogen is en ook haar kinderen zijn geboren in Marokko en woonde er tot zij acht en zeven jaar oud waren. Hun verblijf in België sedert 2015, kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene en haar kinderen geen binding of relatie meer zouden hebben in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden aangezien het feit dat betrokkene's kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, enkel aangeeft dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten.

Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst. De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan betrokkene de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkene beweert thans in België een sociaal netwerk alsook een nieuw gezinsleven met haar Belgische familieleden (broers/zussen) te hebben opgebouwd en verwijst in dit verband naar art. 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkene echter geen breuk met het sociaal netwerk, noch met de familiale relaties met haar broers en zussen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar broers en zussen, noch worden er bewijzen voorgelegd dat haar sociaal netwerk zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Nederlands hebben geleerd; dat betrokkene werkbereid is; dat zij een blanco strafregister heeft en geen gevaar vormt voor de maatschappij; dat betrokkene tal van contacten en relaties heeft met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 9 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

+ minderjarige kinderen:

(...)

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun tweede middel onder meer toe als volgt:

"(...) 10.-

Tevens stelde verwerende partij het volgende:

"Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden aangezien het feit dat betrokkenes kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, enkel aangeeft dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst. De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan betrokkene de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen."

Volledig ten onrechte wordt door verwerende partij gesteld dat de schending van artikel 28 (recht op onderwijs) niet weerhouden kan worden wanneer verzoekers zouden terugkeren naar het land van herkomst.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht waar zij stelt dat betrokkenen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst...!

Klaarblijkelijk realiseert verwerende partij zich niet dat een terugkeer naar het land van herkomst manifeste gevolgen heeft voor het studieverloop van de twee minderjarige verzoekers...

Van een normaal en voorzichtige overheidsorgaan kan minstens verwacht worden dat zij zich kan realiseren dat wanneer de kinderen terugkeren naar het land van herkomst, om aldaar een aanvraag in te dienen, de voortzetting van het onderwijs compleet in het gedrang komt te staan, zelfs tijdens de schoolvakanties.

Het feit dat de minderjarige verzoekers tijdelijke verwijderd zullen worden indien zij de aanvraag zouden indienen in het land van herkomst, biedt nog steeds geen garantie voor het verderzetten van de studies in de Vlaamse onderwijsinstellingen. Niet alleen kan een aanvraag in het land van herkomst ettelijke maanden/jaren in beslag nemen, maar ook hebben de minderjarige verzoekers geen garantie dat zij ooit zouden terugkeren naar België. Op die manier gaan alle jaren van studies gewoonweg teloor.

Dat verwerende partij dan ook manifest in gebreke is gebleven om rekening te houden met de verregaande gevolgen van een 'tijdelijke verwijdering', zelfs tijdens de schoolvakanties, nu de kans reëel is dat de studies van de minderjarige verzoekers niet meer kunnen worden verdergezet.

Bovendien heeft verwerende partij niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De minderjarige verzoekers waren ongeveer acht en zeven jaar bij hun aankomst in België in 2015 met hun moeder. Zij zaten in het middelbaar onderwijs op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dit houdt bijgevolg in dat zij de lagere school en een deel van de middelbare school in België hebben doorlopen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kinderen zowel het lager als het middelbaar onderwijs in een Nederlandse taal hebben afgelegd.

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

(...)

11.-

(...)

Zoals reeds gesteld, tracht verwerende partij met een standaardmotivering te motiveren dat de kinderen gebruik kunnen maken van de schoolvakanties om de nodige stappen te ondernemen m.o.o. de aanvraag cfr. artikel 9.2 Vw. Dergelijke motivering van verwerende partij tart dan ook alle verbeelding.

Verzoekers kunnen niet genoeg herhalen dat het helemaal niet in het belang is van de minderjarige verzoekers om terug naar het land van herkomst te gaan, om aldaar een aanvraag in te dienen. Te meer verzoekers diverse maanden, dan wel jaren, zullen dienen af te wachten op een beslissing. De minderjarige verzoekers hebben zelfs geen garantie dat zij gemachtigd zullen worden om in het Rijk te verblijven, waardoor de gevolgde studies teloorgaan en zij hun studies niet meer kunnen afwerken.

Als verzoekers dienen terug te keren naar het land van herkomst dienen zij zeer zeker lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de eerste verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De verzoekende partijen leveren in hun tweede middel onder meer kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing betreffende het schoolgaan van hun twee kinderen, hetgeen door de eerste verzoekende partij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 februari 2021 als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd.

Voornoemde aanvraag om verblijfsmachtiging van 26 februari 2021 bevindt zich in het administratief dossier. De eerste verzoekende partij voerde in deze aanvraag onder “1.4. *buitengewone omstandigheden*” concreet aan dat de kinderen, zoals iedere Belg, lessen volgen binnen een erkende

Vlaamse onderwijsinstelling, dat wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst, waar zij overigens geen enkele band mee hebben, dit zou betekenen dat A. en Y. voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.7. De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing over de scholing van de kinderen gemotiveerd als volgt:

“Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden aangezien het feit dat betrokkenes kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, enkel aangeeft dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten.

Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst. De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan betrokkene de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.”

3.8. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat waar zij stelt dat zij gebruik kunnen maken van de schoolvakantie om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst, dat de verwerende partij zich klaarblijkelijk niet realiseert dat een terugkeer naar het land van herkomst manifeste gevolgen heeft voor het studieverloop van de twee minderjarige verzoekers, dat van een normaal en voorzichtig overheidsorgaan minstens verwacht kan worden dat zij zich kan realiseren dat wanneer de kinderen terugkeren naar het land van herkomst, om aldaar een aanvraag in te dienen, de voortzetting van het onderwijs compleet in het gedrang komt, dat het feit dat de minderjarige verzoekers tijdelijk verwijderd zullen worden indien zij de aanvraag zouden indienen in het land van herkomst nog steeds geen garantie biedt voor het verderzetten van de studies in de Vlaamse onderwijsinstellingen, dat een aanvraag in het land van herkomst niet alleen ettelijke maanden/jaren in beslag kan nemen, dat ook de minderjarige verzoekers geen garantie hebben dat zij ooit zouden terugkeren naar België, dat op die manier alle jaren van studies gewoonweg teloor gaan, dat de verwerende partij dan ook manifest in gebreke is gebleven om rekening te houden met de verregaande gevolgen van een tijdelijke verwijdering, nu de kans reëel is dat de studies van de minderjarige verzoekers niet meer kunnen worden verdergezet en dat de verwerende partij bovendien niet op een deugdelijke wijze heeft onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat de standaardmotivering dat de kinderen gebruik kunnen maken van de schoolvakanties om de nodige stappen te ondernemen alle verbeelding tart, dat het helemaal niet in het belang is van de minderjarige verzoekers om terug naar het herkomstland te gaan om aldaar een aanvraag in te dienen, te meer daar zij diverse maanden of jaren zullen dienen te wachten op een beslissing en zij zelfs geen garantie hebben dat zij gemachtigd zullen worden tot een verblijf in het Rijk, waardoor de studies teloorgaan en zij hun studies niet meer kunnen afwerken.

3.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in de eerste bestreden beslissing, voor wat betreft het schoolgaan van de kinderen, beperkt tot de vaststellingen dat het feit dat de kinderen al die tijd in België school hebben gelopen enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd, dat dit echter niets verandert aan de vaststelling dat zij bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten en dat de verzoekende partijen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst, maar dat zij hiermee geenszins een antwoord biedt op hetgeen de eerste verzoekende partij in haar aanvraag vermeld in punt 1.1. heeft aangevoerd, met name dat wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst, dit zou betekenen dat A. en Y. voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Met de motivering in de eerste bestreden beslissing lijkt de verwerende partij er aan voorbij te gaan dat in de aanvraag niet enkel gewezen werd op het schoollopen in België doch ook werd aangevoerd dat wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst, waar zij overigens geen enkele band mee hebben, dit zou

betekenen dat A. en Y. voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Uit het enkel aanvoeren dat hen het recht op onderwijs in België niet werd ontzegd blijkt niet waarom de aangevoerde omstandigheid dat de kinderen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan en hun studies in het gedrang komen, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, met andere woorden waarom niet aanvaard of bewezen geacht wordt dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst omdat alsdan de kinderen voor onbepaalde tijd niet naar school kunnen gaan en de studies in het gedrang komen. Door er op te wijzen dat de verzoekende partijen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in het land van herkomst, gaat de verwerende partij voorbij aan de aangevoerde omstandigheid dat bij het aanvragen van een verblijfsmachtiging in het herkomstland, de kinderen voor een 'onbepaalde tijd' niet meer naar school kunnen gaan. Immers wordt er wel gemotiveerd dat de verzoekende partijen een aanvraag kunnen indienen tijdens de schoolvakantie doch wordt geenszins ingegaan op de aangevoerde omstandigheid dat de kinderen voor een 'onbepaalde tijd' niet meer naar school kunnen gaan bij het indienen van een aanvraag in het land van herkomst. Door enkel te wijzen op de mogelijkheid van het indienen van een aanvraag tijdens de schoolvakantie wordt niet verduidelijkt waarom niet aanvaard of bewezen geacht wordt dat de kinderen voor onbepaalde tijd niet meer naar school zouden kunnen gaan of waarom dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

De Raad kan samen met de verzoekende partijen slechts vaststellen dat de verwerende partij bij de beoordeling of de scholing van de kinderen van de verzoekende partijen kan aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid in gebreke is gebleven om rekening te houden met de aangevoerde omstandigheid dat een tijdelijke verwijdering voor gevolg heeft dat de studies niet meer kunnen worden verdergezet. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het door de eerste verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde element dat de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren.

De eerste bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden en is niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat zij met het feit dat de kinderen in België school lopen rekening heeft gehouden en dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat het bestuur beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst er in dit verband opnieuw op dat de eerste verzoekende partij in haar aanvraag niet enkel wees op het schoollopen in België doch ook heeft aangevoerd dat wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst dit zou betekenen dat A. en Y. voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.11. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.12. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.13. Aangezien het bestreden bevel op dezelfde dag, met name op 9 mei 2022, werd gegeven als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, aangezien deze beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht via het aangetekend schrijven van 27 juni 2022, blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Er werd pas tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten besloten nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beschikt over de door de eerste verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Marokko verhinderen.

Aangezien uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat niet alle buitengewone omstandigheden zorgvuldig werden onderzocht moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat de aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.14. Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER